

Termonukleáris háború – a túlél?k irigyelni fogják a holtakat?

2026 január 13. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása
Még nincs értékelve

Mérték

Ne menjünk el az atomháborúig, mert Európát hagyományos fegyverekkel is totálisan tönkre lehet tenni.

A háború lehet?sége – pro- és kontra érvek

Az el?z? cikkünkben felvázoltuk azt az utat, azokat a lépcs?fokokat, amelyen keresztül az európai politikai helyzet eljutott a német újraegyesítést kísér? eufóriától a már négy éve tartó kelet-nyugati proxy háborúig, ahol Ukrajna játssza a közvetít? szerepet. Ha ezt a fejl?dést rávetítjük Herman Kahn 44 fokozatú eszkalációs létrájára, akkor már a 28-30 fokozatnál tartunk, ami súlyos konvencionális háborút jelent, de még négy jelent?s fokozattal elmarad a nukleáris küszöbt?l.

A jelenlegi helyzetben a Nyugat (értve ez alatt, mindazokat, akik tevékenyen, jelent?s anyagi forrásokkal, fegyverekkel, pénzsegélyekkel támogatják Ukrajnát) még nem jutott el az oroszokkal való közvetlen fegyveres konfrontációig. E pozícióból lehet a béke felé lépni, amit Trump szorgalmaz és lehet az eszkaláció felé is, amit az unió vezet?i támogatnak. Kahn minden lépcs?foknál felvetette a de-eszkaláció lehet?ségét is, nála fontos volt, hogy minden helyzetben megmutassa, merre van a konfliktusból való kivezet? út, ezért is olyan sok foka van Kahn eszkalációs létrájának.

Mivel az Európai Unió vezet?i és egyes uniós országok minden lehetséges eszközzel akadályozzák a de-eszkaláció irányába történ? elmozdulást, ezért egy gondolatkísérlet erejéig célszer? áttekinteni, hogy mi történhet, ha a helyzet tovább eszkalálódik.

A jelen pillanatban a Nyugat nem számít hadvisel? félnek, de fegyverszállítással, hírszerzési támogatással, célravezetéssel, kiképzéssel és pénzügyi támogatással részt vesz a konfliktusban. Az eszkaláció magasabb fokára való lépés lenne, ha a Nyugat nem csak kiképzést adna az ukrán katonáknak, hanem saját katonákkal is megjelenne a frontvonalban, amir?l például Emmanuel Macron francia elnök is beszélt, persze elég homályosan, de a lehet?séget felvetve. Egy más eszkalációs lehet?ség, ha a Nyugat NATO által védett „no-fly zone”-t, vagyis légvédelmi erny?t alkalmazna Ukrajna felett. A légvédelmi erny? alkalmazása a gyakorlatban azt jelentené, hogy az Ukrajna fölé repül? orosz gépeket a NATO lelövi, de ezzel egyidej?leg támadja az orosz légvédelmi rendszereket is. Ez a változás az ukrajnai proxy háborút közvetlen NATO-orosz összecsapássá változtatná. A légvédelmi erny?t er?teljesen szorgalmazza Zelenszkij ukrán elnök, a lengyel politikai vezetés egy része, a balti államok egyes vezet?i, és homályos célzásokkal Macron francia elnök is. Az Egyesült Államok, az Egyesült Királyság és Németország azonban ellenzi ezt az ötletet, mert egy ilyen lépés azt jelentené, hogy országaik is ki lennének téve a háborús pusztításnak.

További eszkalációs lehet?ség például a balti tenger lezárása az orosz hajók el?tt, vagy a kalinyingrádi orosz enklávé megtámadása. Ám az is lehetséges, hogy az oroszok sokallják meg a Nyugat fegyvereivel és célravezetésével Oroszország mély területei elleni támadásokat (ha azok mondjuk érzékeny célpontokat érintenének) és a fegyverszállító országok területére visszal?nek ugyanolyan célpontokat kiválasztva.

Tételezzük fel, hogy a fenti esetekb?l valamelyik megtörténik és kialakul a Nyugat (tehát a fegyvereket szállító országok) és Oroszország közötti háború, például olyan formában, hogy Oroszország elkezd német infrastrukturális célpontokat (például energetikai létesítményeket, vasúti csomópontok, kiköt?ket) szétrombolni. Mi következhet ez után? Nyilván a németek visszal?nek, ha tudnak. Itt kétfelé ágazhatnak a fejlemények. Lehet, hogy a németek (vagy mások) azt mondják: ja, akkor mégsem szállítunk rakétákat, vagy lövünk orosz célpontokat. Ebben az esetben tárgyalásokkal valahogy meg lehet egyezni. Ha viszont az adok-kapok folytatódik, akkor Németország hamarabb kerül kilátástalan helyzetbe, hiszen az infrastruktúráját már maga is tönkretette (gondolok itt például az atomer?m?vekre, vagy az iparára), nem kell sok annak teljes lerombolásához.

Általában kimutatják a NATO nagy fölényét a hagyományos fegyverekben és a gazdasági er?ben is. Itt azonban nem a tankok és repül?k számítanak, hanem a rakéták és a drónok, és még ha nem is vesszük számításba az atombombákat, e téren Oroszország egyensúlyban, vagy fölényben van. A Nyugat Oroszországot messze meghaladó gazdasági ereje sem számít sokat, mert ilyen esetben a rakéták és drónok készlete, vagy havi gyártási kapacitása számít és e téren – legalábbis egyel?re – nagy az orosz fölény. Beszáll-e Amerika ebbe a háborúba a NATO 5. cikkelye alapján? Nem fog, mert nem akarja saját területét lerombolni. Mind az els?, mind a második világháború az USA területér?l távol folyt, most azonnali veszteségek lennének a saját területén. Miért kockáztatná ezt az Egyesült Államok?

Volt egy híres amerikai film még az 1960-as évekb?l, a címe The Day After, vagyis Másnap, egy Amerikát ért

atomcsapás következményeit tárgyalta, nagyon érzékletesen. De ne menjünk el az atomháborúig, mert Európát hagyományos fegyverekkel is totálisan tönkre lehet tenni. Képzeljük el, hogy a konkrét harc, egymás infrastruktúrájának rombolása valami miatt leáll, mi történik ez után? Az energiaellátás romokban, az ipar, az úthálózat romokban és még a cementgyárak is romokban, hogy még habarcsot se lehessen keverni az épületek helyreállítása érdekében. Ki gy?zött?

A hagyományos háborúkban az egyik fél vagy gy?zött és elfoglalta a másik területét, vagy mind a ketten kimerültek és békét kötöttek, vagy legalábbis abbahagyták a háborút. Most ilyen nem lenne, mert egyik fél sem foglalja el a másik területét, csak lerombolja. Ki nyert? Senki! Tehát addig, amíg egy cseppnyi józan gondolkodás van a politikusok fejében, ilyen háborút, amelyben a végén csak vesztesek lehetnek, nem kezdenek el.

De józan-e a politikusok gondolkodása? Itt rá kell világítani az ukrajnai proxy háború egy furcsa ellentmondására. A háborúban tulajdonképpen három fél vesz részt, Oroszország, a nemzetállami (Trump-féle) Amerika és a Mélyállam, vagy euró-atlanti háttérhatalom. A helyzet egy kicsit olyan, mintha három futballcsapat három kapura játszana, és Ukrajna lenne a labda. Oroszország célja, hogy nagyhatalmi státusát, amennyire lehet, visszaállítsa. Ezt akkor érte volna el, ha 2022-ben sikerült volna rezsimváltás elérnie Ukrajnában, vagy most akkor, ha Ukrajnát elvágja a tengert?l. A nemzetállami Amerika célja, hogy befolyását a világban a megváltozott gazdasági er?viszonyok (els?sorban Kína felemelkedése) ellenére fenntartsa, ehhez Oroszországra van szüksége Kínával szemben. A Mélyállam célja ideológiai befolyásának fenntartása, illetve kiterjesztése és ez az ideológia szemben áll mind Trump, mind Putyin nézeteivel és e téren ?k szövetségesek a Mélyállammal szemben. A Mélyállam érdeke a háború folytatása, mert abban mindkét ellenfele, a nemzetállami Amerika és a szintén nemzetállami Oroszország veszít, az egyik tekintélyt, a másik er?forrásokat. Egy orosz érdekek mentén történ? békekötés a Mély Állam vereségét, azaz befolyásának mérsékl?dését jelentené, nem véletlen, hogy ott akadályozzák a békefolyamatot, ahol tudják, és bár Amerikában kiszorultak a végrehajtó hatalomból az Európai Unió politikai felépítésében kit?n? és alig veszélyeztetett bázist találtak maguknak. Most, ha Kissinger megkérdezné, hogy kit hívjon fel, ha a Mélyállammal akar beszélni, nyugodtan meg lehetne neki adni Ursula von der Leyen telefonszámát.

Jelen pillanatban e három kapura játszott meccs döntetlenre áll, illetve kicsi el?ny látszik Oroszország és a nemzetállami Amerika javára. Ez a helyzet még sokáig fennmaradhat, de a fenti elemzés alapján, amíg legalább két szerepl? – Oroszország és Amerika (mind Trump, mind Biden típusában) – vezet?it a józan gondolkodás vezérli, a pusztító háborút – még hagyományos robbanóanyagokkal vívottakat is – ki lehet zárni. A geopolitikai feszültségek azonban még sokáig fenn fognak maradni, azokhoz, mint a klímaváltozáshoz, alkalmazkodnunk kell.

Lóránt Károly

A szerz? közgazdász, a Nemzeti Fórum tanácsadója

www.magyarnemzet.hu

Ajánló